

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolæ Præpositorum Generalium Ad Patres Et Fratres Societatis Jesu

Oliverius, Horatius

Pragae, 1711

XXV. Ejusdem ad PP. & FF. Societatis. A. 1639. 15. Nov: De anno Sæculari
Societ:

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55386](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55386)

Præpositorum Generalium
Societatis JESU

XXV.

R. P. N.

MUTII
VITELLESCHI

Præpositi Generalis VI.

Quarta,

Ad Patres & Fratres Socie-
tatis JESU.

Anno 1639. 15. Novemb.

De Anno Sæculari Societatis

*Reverendi Patres in Christo, Fratresq;
Carissimi.*

Pax Christi, &c.

SÆcularem annum ætatis suæ, ac fun-
dationis ingressa Societas magnam se-
cum adfert consolationis materiam,
ubertatem gratulationis. Convenio illam,
si minùs corpore, ac præsentis (quod summè
averem) salutationis officio; at certè ani-
mo, & caritate studiorum; nec possum ubiq;

H h 5

pro-

Epist. 1.
ad Mar.
Cassub.

propriorem ipsi me totum sistere, quam pete
epistolam, quæ ab Ignatio Martyre, *sec* alio
duo portus idcirco dicta est, quod altero
affatus, & congressus inter absentes per
ret. En adsum igitur amoris præsentia
gressibus animi aditurus omnes Provincias
quibus me communis Dominus præste
lim servum iussit, indignum licet tam
tiosi nominis titulo; ac post arctos comp
tiosos scorsim singulis divisos suavissimis
tribus, Fratribusque, quos cum Apolto
viscera mea in CHRISTI visceribus iucun
de appellem, voco omnes in partem illi
spiritus, quo me in hac tantâ communis
titia copiâ divina bonitas dignatur, cum
excitamus beneficiorum ingentium dulcem
memoriam, quæ in nos amantissimus Pater
& Dominus constanter juxta, & liber
per solidum sæculum profudit; ac dum
gratum testamur animum, quo nos par
putemus officio functos, nisi præter ver
& desideria, conatus quoque ardentis
validos tam benigno patrono, tam sollicito
defensori ejus in obsequia rependamus, qu
tamurq; in posterum ejusdem tutelam, qu
ad finit imbecilla mortalitas, modis omn
bus promereri. Atque hæc fuit potissim
ratio, quæ me, auditis Patribus Assisten
bus, in Provinciarum vota flexit illud em
ann

Ad Philē.
12.
Ad Phi-
lip. 1. 8.

Cause ce-
lebrati
Jubilei.

viscera mea in CHRISTI visceribus iucun
de appellem, voco omnes in partem illi
spiritus, quo me in hac tantâ communis
titia copiâ divina bonitas dignatur, cum
excitamus beneficiorum ingentium dulcem
memoriam, quæ in nos amantissimus Pater
& Dominus constanter juxta, & liber
per solidum sæculum profudit; ac dum
gratum testamur animum, quo nos par
putemus officio functos, nisi præter ver
& desideria, conatus quoque ardentis
validos tam benigno patrono, tam sollicito
defensori ejus in obsequia rependamus, qu
tamurq; in posterum ejusdem tutelam, qu
ad finit imbecilla mortalitas, modis omn
bus promereri. Atque hæc fuit potissim
ratio, quæ me, auditis Patribus Assisten
bus, in Provinciarum vota flexit illud em
ann

petentium, ut hic noster annus non absque aliquo solenni, & publico apparatu abire fieret, de quo nuper ad totam Societatem scripsi; nempe ut hinc nobis non modò præsidium, sed necessitatem accerferemus quamdam; & hoc nos veluti pignore sciremus Deo, & hominibus obstrictos ad exprimendam in omni vitâ perfectionem, & sanctimoniam gratiis debitam, quas nos Deo agere profitemur: habet hoc etiam exterior species, & pompa in animum, ut illum efficacius moveat, nosque intrâ nos cogat, ut in illo secessu à nobis exprimat vivum ejus virtutis ac spirans exemplar, quam adumbrant fluxi alioqui, & evanidi apparatus. Nec fuit alia Dei mens, cum statis temporibus Jubilæum annum suo populo indixit, ejusdem quàm populi faustitas, & conservatio. Eductum siquidem ex Ægypto, destinatumque promissis sedibus, noluit deinceps attributis semel possessionibus unquam excedere, sed eas, tum in familiis singulis hæere stabiles, tum ipsas familias primum florem, ac felicitatem in seros nepotes transmittere. Ob id lege cavet, nè quid ab se bonorum abalienarent; aut, si quid fortassis, ut fert humana conditio, distraxissent, per certas annorum periodos designaretur annus, quo quisque sua reciperet, ac perinde fo-

foret illorum dominus, ac si nunquam dicitur
dita fuissent. Proh! quam clarè audire
deor illam quondam ad Moysen, nunc
Ignatium Dei vocem Patres, Fratresque

Levit. 25.
9. & 10.

rissimi: *Clanges buccinâ mense septimo in
versâ terrâ vestrâ sanctificabisque annum
vocabis remissionem cunctis habitatoribus
ra vestra. Ipse est enim Jubilæus.* Et ecce
eumdem non absq; divino consilio, & Ig

Quid fa-
ciendum,
ut annus
secularis
Societati
Jubilæus
sit.

tii ductu, solenni præconio jam nuper
nuntiavimus, & quidem septimo mense
num, qui ut Jubilæus, ut Sanctus nobis,
Beatus evadat, quid opus facto sit accipit
Revertatur homo ad possessionem suam, &

Ibid. v.
10. & 11.

*nusquisque redeat ad familiam pristinam, quia
Jubilæus est.* Si quo casu, aut negligentia
nonnihil nobis de sæculi pulvere, hoc quod
exegimus, sæculo adhæsisset; si quid forte
nobis in alienos distractum de hac terra
clorum, quæ, quod ad JESUM tota per
neat, abdicari prorsus non poterat; quæ
fortè nostrum turbulenta cum mundi seque
cibus, perpetuâque commercia non dicam
in servum mancipassent, cum id per Dei
sericordiam nec possim dicere, nec vere
sed vel exigua cordis particulâ minuisset
eamque mundo pignorassent: *Revertatur
homo ad possessionem suam, unusquisque redeat
ad familiam pristinam, quia Jubilæus est.*

cipiamus sanè quod nostrum est, repetamus,
 inquam, paupertatem illam hæreditariam,
 & avitam, nihilo suo contentam, ac divi-
 tem; illam puritatem, quam sat est vocâsse
 angelicam; obedientiam usque adeò citam,
 & docilem, ut nutu solo ageretur; mores
 denique antiquos, sanctitatè que instaure-
 mus primigeniæ illius Patrum decem no-
 strorum, fortunatæque familiæ, qui pauci
 numero, atque annis, in navandis tamen
 Christo laboribus virtutem, ac robur unius
 populi, ac integri sæculi æquârunt. Scio
 posse, quæ Dei est gratia, Societatem no-
 stram generatim annorum centum, quem ait
 Isaias, infantem vocari; diverso tamen hoc,
 & optimo sensu, quod se ad hoc ætatis, an-
 nique centesimi & servârit semper, & majore
 nunc curâ, quàm unquam antea innocen-
 tem, velut Infantulam, conservet, labisque
 ignaram, & gaudentem primo etiamnum la-
 cte integritatis & sanctimonix, quod ex illo
 hausit Parentis Virginum casto sinu, in quo,
 & nata est, & hætenus crevit: si quâ tamen
 corporis parte (quod ipsi conflamus) aut
 tristi eventu, aut vetustatis injuriâ paulùm
 elanguisse videretur, & senii aliquid sensisse,
 vehementer opto, quoscumque id tangit,
 hoc saltèm contendere, ut, ex Hieronymi
 intelligentiâ, possit Societas centum anno-
 rum

*Societas
 centum
 annorum
 infans.
 Isa, c, 55.*

*In cap.
 65. Isa.*

rum infans meritò nuncupari : hanc Be
Doctor nomenclationem CHRISTO
commodat, per centenarium Abraham
in Isaac, progenito : ità nos velim hoc ac

*Singuli
sint in
Societate
quasi mo-
dò geniti
infantes.*

quod claudimus, Patriarchæ nostri ac
tris IGNATHI possimus blandâ illâ frui
pellatione : *Filioli, quos iterum parturio,*
nec formetur CHRISTUS in vobis, un-
quasi modo geniti infantes novæ in CH

Gal. 4. 19.
1. Pet. 2.
2.

STO vitæ cum novo spiritu renascamur
cillim denuò nascatur in nobis CHRIS

JESUS, totûsque à nobis in nos ipsos im
tandi studio transferatur, hoc est, legu
nostrarum observatione diligenti, omni
ex parte perfectâ. Tali hac vitæ instaur
tione, istòque accessu animorum ac v
collecto in novos procursum impetu, & ar
dore iterabimus alterum sæculum sancti

Ad Ephe.
4. 13.

tis nullo usquam loco substituri, donec
ramus in virum perfectum, in mensuram

tis plenitudinis CHRISTI. Atque hoc
lud est virile robur ac validum ab innoc
tia puerili numquam sejungendum, quo

Isai. 11.
8.

stra Societas ut penè vix nata, & ad
fans ab ubere, delectabatur super for

aspidis, ità deinde constantius non pri
tantum integritatis tenax fuit, sed vigor

*Societas
Calebo si-
milis.*

& robustæ virtutis. Me quidem Cal
apud Josue ducem olim gloriantis abrip
la

la vox in sensus intimos gratiarum, quas æternæ beneficentiæ debemus; cùm posse Societas apud Imperatorem JESUM videatur non minùs ingenuè profiteri. Hodie centum annorum sum, *sic valens, ut eo valebam* Jos. 14. *tempore, quando ad explorandum missa sum: 10. & 11. illius in me temporis fortitudo usque hodie perseverat tam ad bellandum, quàm ad gradiendum.* Ità est planè, ità est, faventis misericordiæ propitiam manum experta est, cujus beneficio condita, conservata est ad hoc ævi, suo illo flore spiranti, ac vegeto, quo se tum ferebat, cùm primum orbe toto sparsa exploratum iit, quâ parte, ac modo illum Deo suo, ejusque legi sanctissimæ subjugarer. Videmus nunc etiam magnâ nostrâ & incredibili voluptate, ac ingenti lucro bullientes cruores, & masculum robur tot, ac tantorum Sociorum certam nobis fidem præbentium integræ hodièque ac regnantis in Societate fortitudinis Majorum, *tam ad bellandum* contra Dei hostes, & aspectabiles, & occultos, *quàm ad gradiendum* in omnem religiosæ vitæ cursum, cælestiumque profectuum. Et verò, qui tandem morderi senio, & rugis sulcari potuit, quæ jam indè ab ortu ad *mamillam Patris* labra applicuit; (sic JESUM Clemens Alexandrinus ^{6.} *vocat*) virtutum ipsius divinarum, vitæque lacteæ

*Magna
causa la-
ritia.*

*Hujus la-
bes, si qui
filii dege-
neres.*

*Psal. 17.
46.*

laetæ incorruptos, & vitales succos affu-
reg
& i
exsugens, vitam exin suam, & vitæ regu-
& i
perpetuò ductura? Dulcis haud dubie
vae
omnibus causa miris nunc incessendi lacri-
usu
si modò illam redamamus, ex qua & in
ded
renati sumus, & in CHRISTO JESU educa-
gun
tu a
Verùm enim verò quæ foret hæc labes
spl
qui hominum nostrorum in hoc Societate
pro
flore, ac spiritu adeò exsanguis, & in
mo
di cernerentur, ut nequirent præ debili-
nur
te consistere, nêdum aliquid moliri? Pe-
tum
tentosum ac monstro simile viderentur ad
quo
lescentis adhuc Matris confecti jam senes-
mat
filii sermonem de se utrimque famulosum
men
nè præbituri; cordatis quidem viris dicitur
salte
tibus mentiri hos nomen, dum se tantæ Ma-
tis v
tris partibus accensent, esse potiùs alienos.
mor
ut scitè colligit Rex vates, cum ait: Fili-
tam
sunt, & claudicaverunt à semitis suis; im-
cani
sis autem, atque malevolis ansam captam
alio
bus de natorum imbelli, & decrepita
mer
arguendi Matris ipsius dolum, re ipsa effu-
hil v
ræ, sed dissimulantis exhaustam ætatem,
te C
specie tenus vigorem lætum annosque
de c
gros venditantis. En quantam invehunt Sa-
Spin
cietati cladem, qui professionis suæ immo-
scili
mores, (si qui tamen inter nos hujusmodi
veni
sunt, & faxit Deus, nè unquam ulli fructu
gnif
reg

regia via Regularum sanctarum exorbitant, & in prophanis mortalium oculis, quos non valemus declinare, vivunt ex profano sensu, usque mortalium: nec purgat labis hujusce dedecus, quod in contubernio sancto degunt hominum verè religiosorum, & spiritu ambulantium, quorum quasi sub umbra splendida protegantur, sed hinc si usquam probatur verissimum, quod ab S. Hieronymo quondam scriptum de beata illa virginum domo nunc legimus: *Sanctum propositum, & celestis angelorumque familiae gloriam, quorundam non rectè agentium nomen infamat*; transfuso videlicet in sanos atque immerentes morbi sui probro, vel communis saltem aliorum virtutis pretiosâ famâ privatis vitiis accisâ; eo prorsus exemplo, quo ut monet Apostolus, *modicum fermentum totam massam corrumpit*; aut quo pauci heu! cani pulchram cæsariem deturpant nigro, alioqui lucentem splendido; qualem, ex mente D. Gregorii, aliorumque Patrum, nihil vetat Societatem intelligi nostro in capite CHRISTO JESU blandè fulgurantem, de quo illius probè gnarus cecinit divinus Spiritus, *come ejus nigra quasi corvus*, aptam scilicet plenarum virium constitutionem, juvenile robur, ac heroum eâ coloris notâ significans. Ad unguem denique in nos cadit

Ep. 8. ad Demetr.

1. ad Cor. 5.6.

In c. 5. Can.

Can. 5. ju. II.

Lib. 7. de
prov.

dit quod in dispari argumento eleganter
xit Salvianus: *Ita est Ecclesia* (dicamus
cietas) *quasi oculus*; nam ut in oculum, etiam
si parva, sordes incidat, totum lumen occu-
sic in hujus corpore, etiamsi pauci sordida
ciant prope totum ejus lumen offuscant. Pu-
git me, fateor, Patres mei dilectissimi,
Fratres, & miserè lancinat ista res, ac-
haud scio, an quemquam pariter non ang-
si quo erga tam bonam, & honoram Matru-
pietatis sensu, pulsúve tangitur; pungit
quam tantò acerbíus, quantò pridem, ut
liàs memini, hâc forte vivimus, malane,
secùs non affirmo, malo certè bonæ causæ
partu, nisi bonus quoque hic partus est,
optabilis eventus, quo simus saltè in
res, & ad meliora compellimur. Nimi-
rum illam pridem in hominum mentibus
opinionem præscripsimus, ut ob eam, quæ
in nobis vident, aut rentur vidisse con-
sionem voluntatum, quicquid in quopiam
vitii notârint, statim attribuant universis
& ex deformibus privatorum nævis con-
mune mox damnent: quo dici luctu-
quid potest, vehementius, acrius ad
stram cujusque sollicitudinem, & contenti-
nes in vitæ totius disciplinam, integritate
que diu noctúque applicandas? Itâne vero
& esse poterit, ut meâ unius vel causâ,

Unius in
Societate
Vitiū
attribui-
tur uni-
versis.

culpâ illud passim triste occinatur; Societas
JESU AVITÂ nunc modestiâ excidit, quâ unâ
fecernebatur ab aliis; excidit zelo anima-
rum; amisit verecundum illud, religiosum,
sanctum, quo suam omnibus operam com-
mendabat; mutata est ab illa, quid opus est
pluribus? quæ olim fuit, jamque alia est:
& hæc videlicet studiosius non sugillant,
non libenter garrunt homines? inquit Gre-
gorius Nazianzenus: nam in aliis commu-
nitatibus, cum non ideo nigri judicentur, quia Or. 3. de
nonnulli tales sunt, nec obscuro, aut ignobiles, pace.
aut deformes, aut ignavi, aut intemperantes,
quod plures ita se habeant; verum unusquisque
privatim consideretur, & expendatur, nec res
ulla tam in laude, quam in vituperatione po-
sita communiter omnibus tribuatur: hic con-
tra (credas hunc loqui de Societate) vitium
unius ad omnes facile manat, atque ob quo-
rundam culpam, universus Ordo in invidiam,
crimenque vocatur. Quodque omnium mi-
serrimum est hæc criminatio non in nobis con-
sistit, atque desigitur, verum ulterius se porri-
git, ac magnum, & venerandum Religionis no-
stræ mysterium in eandem invidiam trahit, &
ex iis, qui nostrarum rerum censuram faciunt,
iniqui, & peracerbi in legem quoque ipsam,
quasi vitii magistram, culpam conferunt. Dixi
hoc esse infelicitatis nostræ; nam est planè
mi-

Ep. 137.

mirum, & miserum pendere tot proborum
 famam ex negligentia paucorum non sic
 amissim Instituto nostro sese aptantium
 cētque liberè cum Augustino concedere
 quando fortassis *contristamur de aliquo*
purgamentis, id mirum videri non debet
 in hac tanta ejusdem ordinis multitudinis
 quæ denique hominibus constat; in ea
 quidem ut plurimum quoque *consolamur*
pluribus ornamentis: nec fas est *propter*
murcam, quæ tum est permodica, tum de
 tœcatur, aut foras mittitur, *torcularia de*
stari, unde *apotheca Dominica fructu olei*
minoris implentur. Addidi verò hac ita
 ex causa nos esse singulariter felices, quod
 hic nobis subdatur à Deo stimulus, ut cui-
 que revera inesse hunc convenit, agendi per
 inde, ac vivendi, tanquam si unusquisque
 totam solus tratum suorum famam, hono-
 rem, existimationemq; matris: gloriam Ca-
 pitis & Imperatoris CHRISTI JESU
 moribus sustineret. Hinc verò caelitus
 vacibus studiis accendi me sentio, nec de-
 biis spebus, fore, ut hâc tam pronâ rede-
 tis sæculi occasione & aditu, sese quibus
 nostrum seridè colligat; subeat penitus in-
 cretius animi conclave velut gemino ge-
 su, quorum prior sit exquisitum examen
 retractatio accurata rerum omnium nostrorum

Omnes
 actiones
 nostræ

rum, castigando, dirigendo, componendo ad famæ communis trutinam & exemplar, nè quo usquam nostro privato errore Societatis nomen maculetur; sed quidquid acturi deinceps erimus, hoc incitamento ad præclare agendum provocemur, rati non tam nos ipsos, quàm Societatem in nobis agere, crebrò illud nobis Augustini ad Aprignum repetendo, inculcandòque: *Quod tu facis, Societas facit, propter quam facis, & cujus filius facis.* Nec debet hæc cogitatio populorum dumtaxat opinionibus cavere, verùm etiam, atque adeò magis, divino illi iudicio, quo sæpe unius peccatum in tota plectitur universitate. Ecquid redit in mentem Achan ille violator præcepti Hebræo militi per Josue ducem à Deo positi, nè quid vel minimum detraheret de hostium spoliis, post insignem illam victoriam? peccavit is unus, rei omnes vocantur: *Peccavit Israël, & pravaricatus est pactum meum.* Quare toti populo graviter offensus unius crimen in cæteros ultus est, & funestâ illâ, ac terribili clade in eos defaviit. *Itaque per-*

exigende ad fama communis trutinam.

Ep. 150.

Deus ob unius peccatum aliquando punit totam communis-

Jos. 7. 5. & 6.

Lib. 4. de fuit. prov.

fuit. Quis scit, an non raro turbines, quæ Societas, ignota ex causa, & ex nubium culto impetitur, quorū metus ac dolor horrorem nobis ciet & lacrymas, pronosq; humi in genua corporis, pronos in caelorum Arca vera Testamenti nostri, CHRISTI JESU in cordis genua abjicit; quis scit, quam, num unius crimen plaga omnium sit, hoc eò magis, quò nihil opus enormi scelere aut magnis criminibus; sat est levis non minus quam lapsus, cùm ingrati animi pondere stitiã proritat, ejusq; iras in reliquos spargit.

2.Reg. 24. Sic recensiti populi culpam unus David amiserit, & quidem multorum sententiã gravem; hanc tamen luere universi. mihi quidem gratum est credere rem nos aliter habere, & has tempestates culpã cujusquam excitari, sed piissimis patris singulari erga nos amore, filiorum

Jerem. 1. 9. gitantiam in judicio, non in furore susjurgantis. At enim caritas plena est in ris solliciti, fingitque animo illa etiam quæ esse possunt, tametsi non sint re futura: debet igitur hæc cogitatio illorum cordibus perpetuò instare, quos Societatis remordet cura, ut spinæ hujusce vitæ punctione ad jugem disciplinæ custodiam arrecti, semperque vigiles, nihil unquam peccent, quod parens op

ma & suavissima cruciatu suo luere cogatur.

Alter est gressus intrâ mentis nostræ recessum ferendus; investigatio non defunctoria, num quâ parte in nobis obsoleverit ea flamma, quâ quondam arsimus, ignis illius ac spiritûs non degener filia, quo primùm vixit Societas, hodièque se tuetur & vegetat, ut si quis ejusmodi deprehendatur tempor, suscitetur non segni operâ, & antiquo fervori reddatur. Neque verò dissimulandum est, quin nimis proclive sit tale aliquid evenire: quis enim hac mentis gravedine non se identidem premi sentit quamdiu mortis hujus peregrinatur in corpore; *Ecce cor-*

In Psalm. 102.
pus, quod corrumpitur, aggravat animam,
inquit Augustinus: *Vitam ergo habet anima in corpore corruptibili: qualem vitam? oneratur, pondera suslinet, ad ipsum Deum cogitandum, sicut dignum est ab homine cogitari Deum, quanta impediunt, velut interpellantia de necessitate conditionis humana? quanta revocant? quanta à sublimi intentione detorquent? quæ turbaphantasmatum, qui populi suggestionum? an non hæc animam enervant? ac sinè sensu in senium urgent:*

Renovanda juven- tus nostra ut Aquila.
Nimiùm id quidem experti novimus, cùm improvise spiritûs languore torpere nos sæpius repente advertimus, & egere illius Davidici moniti: *Renovabitur, ut Aquila, ju-*

ventus tua. Refert Augustinus huic avi-
 reginæ, ætatis jam mole fatifcenti ad-
 rostro, quâ in uncum exit, callosam duritiam
 & fræno quodam veluti carneo rostrum
 perius cum inferiore tam arctè connecti,
 disjungi ad pabulum non possit: *hinc pro-*
gravatur languore senectutis, & inopia con-
dendi languescit. Verùm addit à natura
 etiam, melioris ævi opportunitatem revocare:
 illisâ namque & afflictâ, attenuatâque
 saxum aliquod adunci oris exuberantiâ,
 thale obstaculum paulatim absumit, & vitæ
 pabulo tandem facit, mox ergo accedit
cibum, redit vigor omnium membrorum, nit-
plumarum, gubernaculo pennarum volat ce-
celsa sicut antea, fit post senectutem, quasi
venis Aquila. Hæc quàm sint vera non
 sputo, penes auctores fides esto, apud
 legit Augustinus: sat habeo, hunc fert
 modum, seu vitio annorum, seu nostrâ
 dam incuriâ, cordis nostræ labris malitiam
 nescio quam curvorum in terram afflic-
 tum, & cupiditatum excrescere, quo, tam
 quam carnis lupatis, animi ora violentè
 clauduntur, nè possint ad cælum expandi
 & divino pabulo recreari. Quod idem
 gebat diverso symbolo Rex Vates: *Per-*
sus sum ut fœnum, & aruit cor meum: en-
guor & senectâ: sed quænam hujus est ca-

Ps. 101. 5.

fa? quia oblitus sum comedere panem meum. Ibid.

Unde porro hæc ineluctabilis capiendi cibi difficultas, & desuetudo? *adhasit os meum* Ibid. v. 6.

carni mea, en os obferatum circumfusâ durtie, in quam permissus sibi sensus insanè protuberat. Quam verò suspicamur causam nostri subinde in rebus divinis fastidii? nostræ in colligendo animo laboriosæ molestiæ? reducendisque in viam cogitationum vagarum erroribus, eò non rarò progredientium, quò minimè volumus, quòd tum illas non represserimus, cùm possemus.

Quid ille rerum infimarum, mundi, honoris, parentum, commodorum tenax amor, & viscatus? illa factis quidem, nam verba nihil moror, rebellanti carni & sanguini, quàm spiritui major auctoritas, illa viribus cassa, & exsucca inter conflictus cum holte domestico imbecillitas repugnandi adversariorum petitionibus, forsan ut non penitus succumbens, at eam non exerens alacritatem, animi & excellitatem, cui uni datur victoriæ nomen? sunt illi fructus remissæ virtutis, & dissoluti spiritûs, qui nisi tem-

Ibidem.

pori erigatur, ac refocilletur, est planè casui proximus, & interitui. Quid igitur hisce tot morbis remedii? præbet ibidem Augustinus. *Firmitas petra tibi excutiet vetustatem, petra autem erat CHRISTUS; in*

Per assiduum Christi patientis mentis meditationem.

CHRISTO renovabitur ut aquila, juven-
tua. Crevit vetustas, os clausit, atteratur
petra, beata scilicet illa petra, quæ seve-
tatis propriæ sceptro vulnerata vitales ex-
se quondam rivus fudit omnia excitantes
omnia saginantes. Quidni & nobis
cordis ore illam cædentibus, præter sub-
lilitatem, quâ egemus, à terrena concre-
ne expeditam, vitæ ros indidem manat
ariditati nostræ irrigandæ? *Revirescet*
num, ait alibi Augustinus, irrigatum la-
guine Salvatoris. Quam verè illud dici po-
test CHRISTI laborantis, atque morietis
assiduâ meditatione nostras ad petram
fectiones allidi ac dolari, & illam earum
pertinacem protuberantiam exedi, quæ pro-
cessu temporis adnata oris intercludebat
ficia, vetans nè posset animus ad Deum
fundi, & cum sancto Propheta exclamare
Os meum aperui, & attraxi spiritum.
que hoc nobis præcipuum, ut sanè per
est, magnopere optârim renovationis
litræ præsidium esse, nempe orandi
um; restituendo imprimis, si quid in eo
trò defluerit. Sic ferme assolet, cum
tis deciduæ, ac propè deperditæ instaura-
da est excellentia, ipsa primùm paratur,
restituitur cum necessariis instrumentis
ercendæ artis officina: neque id nos late-

In Psal.
150.

Psal. 118.
131.
Renova-
tio nostra
initium
ducere de-
bet à stu-
dio Ora-
tionis.

recoquendæ ad purum igne cælesti senectutis, & reparandi spiritûs officinam non aliam esse, quàm orationem. Sic divinus Psaltes: *In meditatione*, inquit, *mea exardescet* Psal. 38. 4. *ignis*; acer nempe ille, & agendo promptus ac mirificè potens, à quo pertingit natus in animam, seu, dicam potius, divinus calor, unde illa vitam, & vires ducit. Mira omnino, industriæque officina nobis ab Sanctissimo nostro Patrefamilias **IGNATIO** erecta, instructa eximiis, & supra quàm possint inveniri locupletata instrumentis, & adminiculis, quæ sicubi cujusquam desidiâ vel æruginâssent, vel forent omninò dissoluta, iis reficiendis, ac repoliendis incumbendum est toto nisu, advocatâ in opem exercitiorum spiritualium efficacitate: hinc *Deinde usu Exercitiorum spiritualium S.P. N. confirmari.* proinde facere nequeo, ad istorum usum, quanto possim maximo ardore, quin omnes adhorter, rogando plurimùm, urgendòque ut illa seriò complectantur, adhibeântque ex proposito in hunc finem, ut ex iis ingentes animos, ac fortes colligant ad hanc artium artem toto deinceps, quod residuum est, vitæ tempore fructuosè tractandam, futuram utique usui non ad integrandam solummodo juventutem, ac valetudinem, verùm ad arcendam in posterum à nobis in perpetuum vetustatis omnis injuriam.
Quam-

Quamquam ista, quam dico, senectutis no ju
 quacis injuria defendi à nobis præsentidum
 remedio debet, præ quo cætera omnia Audi
 strà sint; non novo tamen illo, & igno ergo
 sed antiquo, at hic, si potero, vi novâ agrot
 dito, & ad curationem idoneè mixto. re vo
 undat hoc sæculo Societas nostra, præ davi
 Constitutiones, & Regulas, id est, ut reini
 interpretor, exundantem thesaurum lea nend
 morum pharmacorum adversùs omnia exper
 borum genera; sed abundat præterea boni
 nitis, Ordinationibus, Instructionibus lapsu
 multis, tam certis, ac salutaribus in que
 libet casus, & occasiones, ut nova cuden
 vel proferre videatur magis perturbandi ta im
 qui valent, obruendis ægrotis profu ta eff
 rum; quàm conservandis illis, & his qui c
 sanandis. Unum est modò, quod debet dia a
 rari nonnumquam possit, & hoc tantop sunt
 commendo, ut nec graviùs valeam, ut ea
 majore studio commendare, votis omnib rant
 id optans tam altè singulis in animum prof
 scendat, nè quo umquam rerum, aut ac v
 porum lapsu eradatur, sed quoties se dabi
 occasio confestim ab animo in manus op situs
 que prodeat; Est verò illud, accurata mus
 efficax Ordinationum, quas habemus ferè
 remediorum executio, & applicatio, cun etius
 tantùm unius operâ atque usu vigebit act Naz

*Tum ac-
 curata &
 efficaci or-
 dinationū
 executio-
 ne.*

no juventutis succo Societas, nec in seculum Psal. 20.
dumtaxat, sed in seculum seculi florebit. 7.

Audiamus quàm pulchre Augustinus. Non In Psalm.
ergo te sanabit, qui fecit talem, qualis non 102.

agrotares, si legem sanitatis acceptam serva-
re voluisses? Nonne tibi & disposuit, & man-
davit quid tangeres, & quid non tangeres ad
retinendam salutem? noluisti audire ad reti-
nendam, audi ad recipiendam: languore tuo
expertus es, quàm vera ille jussisset. Infelix

boni experientia, quæ ex prono in malum
lapsu percipitur; est tamen quod ex ea quo-
que lucremur, jam tandem homo; quod non
tenuit monitus, audiat vel expertus. En quan-

ta immineat executionis necessitas: quæ si-
ta est haud quidem in illis tantummodo, qui
curari velint, ut curationem, & reme-
dia admittant, quales sunt, qui aliis sub-
sunt; sed in iis potissimum, qui præsent
ut eadem admoveant, eorumque ab labo-
rantibus rationem fructumque exigant. Est

profectò illorum, qui reguntur, valetudo,
ac vigor spiritus magnam partem in pervi-
gili studio, diligentique cura regentium po-
situs, videmusque ut plurimum quales Do-
mus, & Collegia Rectores nacta sunt, tali
ferè observatione, disciplinâ, ordine stri-
ctius, laxius temperari; & certum est illud

Nazianzeni: *Subditorum mores, uti opera* Orat. de
de seips.

*Requisita
non tan-
tum in
subditis,
sed multò
magis in
Superio-
ribus.*

de artificibus, sic de Superioribus testimo-
ferunt. Mihi quidem, ut verum

i. Reg. 3. *amba aures tinniunt*, quoties recurrit
ii. pronuntiat S. Leo. *Inferiorum*, inquit,

Ep. 2. *dinum culpæ ad nullos magis referenda*
quàm ad desides, negligentésque Rectores
multam sepe nutriunt pestilentiam, dam-
cessariam dissimulant adhibere medicinam
Quantò severiores sunt tituli, quibus ad-
gendam ab suis disciplinam virtutis com-
luntur, tantò iis gravior, si dissimulantur,
causa metuendi: ob eam enim, quam
dit Deus minoribus subjectionem sub-
jore, dici vix potest, divino obsequio qu-
tùm hic noceat, si oscitantius rem ger-
nam ut principio, esto quidem ad peccat-

Gen. 4. *signum Deus in Cain posuit*, nè à quoquam
15. terficeretur, ità illos, qui præsumunt, sed
nam in partem, fecit signo quodam ve-
randos, & eorum frontes caractere hor-
ris, & auctoritatis tam luculenter deco-
vit, ut iis subjecti nefas censeant repug-

Psal. 85. *re: atque hoc illud est signum in bonum*
17. se ornari David precabatur, perduelles
ejus imperio, & observantiâ fracturus.

Lib. 24. *ergo illud Gregorii dictum, quod semper*
Moral. *in oculis gerant Superiores, pulchrum*
manino, sed æquè terribile; in horrendo
lo supremi judicii Tribunali, unam à sub-

Etis animam, plures à Rectoribus deteren-
das. Quare penset, qui ad satisfaciendum di-
stricto Judici de sua tantum anima vix suffi-
cit, quia quot regendis subditis præest, reddenda
apud eum rationis tempore tot solus animas
habet. Et quidem arbitror, quæ Dei est
bonitas, quotquot præfunt in Societate, ma-
gnâ voluntate, pronisque studiis eò ferri,
nè quid sollicitudinis omittant ad urgendam
eorum executionem, quæ fovendis nobis,
ac perficiendis præscripta sunt, réque ipsâ
nihil omittere; verùm quia homines sumus,
proindèque humanis obnoxii, admittit cre-
brò, probè absque sensu, aut parit animus
occultam quamdam rubiginem vel affectûs,
vel opinionum exerrantium tantisper extra
lineam; quibus nonnihil minuitur, aut sal-
tem tardatur illa vis, quæ ad exequendum
est necessaria. Ex iis pauca obiter attin-
go; quorum unum est communius quod-
dam, & latiùs patens, etsi ab caritate, sed
miùs composita profectum desiderium om-
nium æquè juvandarum, ac provehendo-
rum in melius; at parùm cogitans, possint
nècne juvari, aut obfutura sit permultis u-
nius juvandi contentio. Hinc fit, ut Re-
ctores habenas remittant, multaque taciti
prætereant, magno communis observantiæ
detrimento, hoc uno decepti rationis furo,
quòd

Cause, cur Superiores sine remissionibus in executione. Primò inordinatum desiderium omnes æqualiter juvandi.

quòd nimirum verentur, nè parùm secum
 exitu premere aliquem, ubi necesse est,
 cipiant, frangantque illum priùs, & disti-
 hant, quàm ad recti normam reducant: &
 satis advertunt, quantùm interea utilitas
 publicæ noceant, ad privatam tamen non
 prorsus conferant. Non hæc profectò
 ratio sanctè aliquos juvandi, retinendi
 intrà vocationis castra, plenam illis com-
 facere audendi quidvis, seu negligendi
 nec refractarios equos, atque indociles
 go, quà rapit impetus, & indomita
 per quævis avia excursu, permittendū
 loris in via continemus; sed attemperatū
 ad occasiones, & nunc suaviter adducit
 fortiter modò, & cum imperio adstrictis
 tortaque ad motum frænorum, & vige-
 nutus obedientiâ. Bonus ille apud Euse-
 gelistam Lucam Samaritanus, qui quanto
 pius tantùm industrius, & cordatus, ex-
 plar fuit bene regentium; jacentis illius
 semianimis hiantes plagas alligando
 vit, non laxando, *alligavit vulnera ejus*

Lib. 7. in suo more prudenter Ambrosius: *confessio*
 c. 10. Luc. *vulnera austeriore praecepto.* Quod tam-
 sic nolo intelligi, ut non liceat aliquando
 imò fortassis & debeat spe bonâ veri,
 inanis & ficti, ad Dei gloriam momentaneam
 piam aliquid indulgeri, ad dissimulari

aliquo ; sed cautè admodum , & suspensâ manu agendum id ajo , vitatâ qualibet offensionis publicæ justâ causâ , & vel exiguo exempli non boni periculo : ac in univ-
ersum illud ratum fixumque tenendum est D.

Augustini consilium , ac temperamentum :

Sic vigilet tolerantia , ut non dormiat discipli- Serm. 24.

na. Est hic tantopere à Jobo laudatus , quia de verb.

perpetuus , indefessus , somno , & interval- Apost.

lis carens , cælorum concentus (*concentum* Job. 38.

celi quis dormire faciet) cujus dulcedine 37.

cælestes evadunt eæ nostræ Domus , & ea

Collegia , in quibus sempiterno choro ce-

lebratur.

Affine huic est impedimentum alterum *Secundò*

executionis , in eo situm , nè quem abs te un- *timor dis-*

quam alienes , nè cui displiceas : quod qui- *plicendi.*

dem effatum tum foret probandum , ac ne-

cessarium , si quis Beatis spiritibus præesset ;

ut verò idem homini procedat homines re-

genti , nè sufficiat quidem , si ex spiritu vi-

vant , nisi sint quoque purissimi spiritus , &

planè corporis expertes. At valebit tum

demum , probabiturque axioma , si Super-

iores paterno animo , ac propensâ mentis

comparatione solidæ suorum consolationi

totis viribus studere cupiant , nec ulli um-

quam molestiam creare : stent verò nihilo-

minus in gradu , & , ubi res poscet , ac di-

vini obsequii ratio, audenter eant, quod
 cat necessitas, & quoad postulat (sequantur
 hinc licet aliquorum incerores, & querimoniae)
) velut exactores divinæ voluntatis
 nam & teneri Patres parvulos filios per
 pe contristant insistendo, premendo, in
 pando, quâ puerorum utilitas, & salus
 milia suadet, estque apud nos, quàm sit
 pud istos Gregorii sententia verior, quæ
 tris animum in Superiore à matris animo
 Past. c. 7. distinguens sic deinde concludit: *Religione
 subditis, Matrem pietas; Patrem ex
 disciplina.* Et vanus plerumque nec legi
 mus est hic jubentium timor, nè lactans
 suos, illósque conturbent, si eâ, quâ deest
 caritate ab iis flagitent religiosæ vitæ ob
 scia; quin magis verendum, nè idcirco
 re apud eos offendant, quod usque ad
 videantur eorum virtuti, pietatiquè dimi
 re. Nam nobis tandem res est cum ho
 nibus, Deo sponte ac ultrò mancipatis
 CHRISTI jugum sponte ferentibus, quibus
 que doctis experienciâ, leve ab eo factum
 esse, qui ejus in se periculum facere, pro
 mûsq; illud tollere voluit, nunc verò
putrescere facit jugum à facie olei; ac tamen
 si itâ oneret quandoque, ut doleat illius per
 dere, ac sese commoveat natura fluxa,
 debilis, perfertur tamen non invitis humi

ris, ac sub eo duratur, occurrente illo B. Augustini disciplinæ hujus, & oneris lem- mate: *non est pondus onerati; sed ala volatu- ri.* Sic, velut totidem alites paradisi, non ha- bent nostri has pennas pro pondere, quam- vis insit in iis aliquid ponderis, cum, *et si portant illas in terris, portentur ab illis in ca- lo*, audiântque illam à Superiore cum volu- pte Dei vocem sub regulæ onere hortan- tis, atque confirmantis: *Porta pennas pacis, alas accipe caritatis.*

Tertia labes executionis censeri potest Superiorum in aliquos privata propensio, quibus, ut tutiùs, & absque aperta iniquæ gratiæ nota conniveant, nihil nimis in com- mune stringendum somniant, sed interpre- tandum in multis leniùs, & cum multis con- nivendum. Jam has etiam leges nimiùm humanas si qui animosiùs æquo proculcent, nec ita laborent, nè videantur in omnes mi- nùs æqui; patet illa eorum ex aliis religio- sæ observationis exactio, prætermittis non- nullis, qui pariter sunt eidem obnoxii, quam nullâ vi polleat, quam nihil sit nervorum habitura. Unde magnum est regenti præ- fidium ad impetrandum ab suis, tum faci- le, tum magna cum suavitate communis di- sciplinæ cultum, si apertos eorum in me- rita, factâque oculos teneat, in personas

De verb. Apost. Scr. 24.

Tertiò Superiorū in aliquos privata propensio.

Superio- res aper- tos tene- ant oculos in facta, clausos in personas.

claudat. Nec vacat mysterio, quod tu
 Gen. 27. cæcus esset Patriarcha Isaac, cum erat du
 bus filiis solemnī benedictione bene præ
 turus; si utrumque ex vultu clarè discer
 visset, res erat plena periculi, nè animi
 inclinationem pluris faceret descriptionibus
 divinis, & tenerum illud atque molle ergo
 Esau suum Jacobi meritis anteferreret: nec
 pe omnium Pater non debet committere
 animum privatim cuiquam addicere; nec
 uni dexteram, sinistram aliis destinare: sed
 quantum in ipso est, ambidextrum, & æquum
 lem se omnibus præbere, ratione omnium
 criminis à Deo solùm expectatâ, obfirmatâ
 tâque mente ad servandum illud Domini

*Æquales
 se omni-
 bus præ-
 beant.*

Matt. 20. Sponsum. *Sedere ad dexteram, vel sinistram
 non est meum dare vobis, sed quibus paratum
 est à Patre meo.* Sed si tantum obscurè
 23. superioribus in exigenda executione singulis
 res affectus in alios; quid privatus in
 ipsum amor cum proprii nominis, & com-
 moditatum acriore studio conjunctus?
 hic videlicet, hic, inquam, humor est
 tilis, & lentus, qui nervos gubernationis
 citè invadit, atque illam emasculat, ut
 immobilis, jacens, sine ullo efficiendi
 bore marceat, quod unum in Superiore
 quiritur, ut possit singulis liberè, & iustè
 ter jubere: *Redde quod debes.* Parit in
 28.

*Quartò
 privatus
 sui ipsius
 amor.*

Matt. 18.
 28.

pejus aliquid hic amor, penetrat sese atque
insinuat in oculos mentis; aut vigilans illud,
ac providum, quod est utilitati publicæ per-
necessarium iis eripiens; aut verò cogens
cæcutire, ac iisdem de rebus, tam ad se quàm
ad alios spectantibus, diversa iudicia fingere,
quæ duo magnam perniciem inferunt sapi-
enti, & erectæ executioni; ac si alibi us-
quam, hic certè præcipuè locum habet illud
Gregorii: *Vehementer claudit oculus cordis*
amor privatus; ex quo fit, ut hoc, quod nos
agimus, & grave esse non existimamus; ple-
rumque agatur à proximo, & nimis nobis de-
testabile videatur. Et quid tandem quis va-
let in hac obscuritate animi caligantis abs-
que rubore jubere, aut vetare, quæ alioqui
Regulæ postulant, dum hæc sibi agenda,
vel omittenda non iudicat? Quæ ratio hoc
validior est in Societate, quòd in ea, Deo
miserante, illud retinetur, ut Superiores cæ-
teris præeant in omni etiam religiosæ vitæ
officio, custodiâque Regularum, præstent-
que hoc solùm aliis, quod præter propriam,
quin propriis humeris disciplinæ commu-
nis provehant observationem, illius in Can-
ticis imitatores sponsi, qui sponsam missu-
rus in myrrhæ montem, amaroris sedem,
& acerbis, non putavit sibi aliter ju-
bendum, nisi de se hoc illi denuntians: *Va-*

Hom. 4.
in Ezech.

- Cant. 4. *dam ad montem myrrba.* Breviter; ex
 6. plum imperium est summè potens apud
 ligiosos homines desertis edictionibus
 sitque robustis : quamobrem Christus
 ternarum in terris Dei voluntatum curat
 Isa. 53. 1. mirabilis (ex quo est *brachium Domini*
 pellatus) ut nos ad illas inflammaret,
 Act. 1. 1. *facere, & docere*, quasi suum illud
 documenti loco, legisque poneret. *N*
 mirum, vilem de seip[s]is sensum, suimet
 spicientiam, paupertatem, tolerantiam
 rumnarum in omni vita homines doctura
 voluisse tam vilem, pauperem, despectum
 ærumnosum esse ; hoc nempe Redemptor
 perspicuè admonens fore ab hac privati
 Luc. 24. moris victoria, ut erga subjectos *potentia*
 19. *opere, & sermone* evadant.

Quintò Postremum quod videtur posse exco
nimia cu- tioni quoad illos, qui præsent, ob stare, p
ra ac sol- ra est, ac sollicitudo quotidiani commeat
licitudo rerumque temporanearum justò major. H
verū tem- mentem illorum, atque adeò corpus ho
poralium. quenter distrahunt, ac domo procul qua
 doque distinent, nè possint coràm virtut
 negotium, & perfectionis urgere ; in qu
 parum advertunt certio rem viam rei faci
 endæ, stabiliendæque in futurum ab se
 deseri, Regularum, inquam, atque Instit
 ti pervigil studium, exposcendæ insistent

ab unoquoque in Regulis diligentia, sancti-
monia in exemplis, in proximorum salutem
sedulitati. Hic demum optimus, hic mire fru-
gifer, hic certissimus est Collegiorum census
ac reditus, de quo venit in mentem S. P. N.
IGNATIUS, dum hic Romana in Domo age-
ret. Erat forte, ut fit, in Patrum circulo, & il-
lato sermone de annonae angustiis, quae tum
erat Romae arctissima, dicentemque uno, vi-
deri sibi miraculo simile, quod tunc Domus
nostra, quae nihil ad victum praeter stipem
haberet, in reliquorum egestate re tamen
nulla indigeret; itane vero miraculum vo-
cas? intulit graviter, & severè vir sanctus;
quin foret potius pro miraculo habendum,
si res in oppositum eveniret, quamdiu enim
divinis obsequiis fidei opera non desumus,
hoc est, nostrae imprimis, deinde perfectio-
ni alienae; non poterit Deus providentiae
suae promissis deesse, quibus se pactus est
nostri curam assidue gesturum. Ex his, &
talibus, quae possent in hanc rem congeri,
ex parte accidit, ut forte nonnemo ab iis
nequeat, quos regendos accepit, Regula-
rum, quam quaerit, incolumitatem conse-
qui, & perfectionem disciplinae. Sunt e-
nim, quae diximus, velut arcanae teredines,
quae occulto dente tamdiu illum arrodunt,
donec palam fiat comedis illas robur ejus.

Ac licet bene animatus, optiméque sit
ctus ad procurationem Regularum, res
tamen inter eos subsistit, qui apud Ila-

Cap. 37. 3. *venerunt usque ad partum, & non est
pariendi. Non deest studium sanctimonie
communis, suorum delictis, & erroribus
pungitur, ad eorum lapsus totis visceribus
torquetur, iteratque non semel illa B. C.*

Serm. de priani: *Faculis illis grassantis inimici
laps. membra simul percussa sunt; sevientes gladiis
per mea viscera transierunt; in prostratis membris
tribus, & me prostravit affectus.* Con-

stant res non bene habere, vociter am-
queruntur, apud quos ut par est, utque
cesse est, oportet; imò & nonnumquam
quod non decet, nec fieri par est, oportet
quos non oportet; cuius ut plurimum
num hoc est operæ pretium, quod in
li argumento valde dolet S. Augustinus, &

Ep. 137. *infructuosè crucientur firmi, periculose
bentur infirmi. Et quid pluribus opus?*

Isa. 37. 3. *niunt usque ad partum, suntque hi sensus,
motus, hæ voces, & angoris parturientium
insignem totâ domo religiosæ vitæ confu-
tationem. Ut verò ab iis, quorum id ma-
nus est, scribuntur remedia, dictatur con-
silio, decreta proponuntur, mox non est
opus pariendi: debilitate exequendi vane-
opus præ manibus, & tanto strepitu nè*

tillum quidem promovetur. Animadverto
me illos affari, quibus hæc præcepta non
ita vulgò sunt necessaria, quòd ea jam per se,
vel intellectu prospexerint, vel usu semper
tenuerint, sed video unà me ut hominem
loqui magnis, Deo dante, motibus afflatum
ad publicam in Societate virtutem incitan-
dam, quod est opus unius executionis, ac
muneris mei pondus, quo ad bonum com-
mune augendum adigor, facilè me extra,
quàm fortè deceret, extulerit. Sed ut cre-
di possit hic animus non prorsus veniã indi-
gnus, eò tamen spectavit sermo, ut religio-
ne, quã teneor, conscientiam meam libe-
rarem, monitis semel Superioribus, quod
Subdiaconum tuum Petrum in Sicilia com-
morantem B. Gregorius admonebat: *De* Lib. 1.
his qua ribi pro servanda justitia scribo, ego Regist.
absolvor, & tu, si negligis, obligaris: audisti cap. 1.
quid volo; vide quid agas.

Sub hæc verò cogitandum restat, exe-
quendis rebus debere omnino à subjectis
adjuvari superiorum nisus, quæ est pars al-
tera curationis adhibendæ, quam ajebam ad
illum, qui curandus est, attinere. Inanis
est medicorum labor in præbenda medicina
quæ sanet, ac restituat ægrotum, nisi hic
manum præbenti porrigat, ac se totum su-
mendis remediis offerat. *Deo nos committamus,*

Subditi debent adjuvare Superiores in executione. Et esse ægrotis similes. In Psalm. 97.

tamus, inquit Ambrosius, & Dei vices
rentibus, parati, quo velit, curari me non
mento: novit ipse, qua singulis vulneribus vin
dicamenta convenient. Vide eum, qui capti
ri velit, in omni genere medico acquiescenti toto
& si differt medicus, eger offerre se debet, pen
citiùs secetur. Debet quin imò, si opus rei t
sponte se vinculis permittere quò fiat
rior, salubriórque sanatio. Sic expli ti D

Ser. 250. Sancti attribunt, Habet & pax nostram
de Temp. tyres suos, ex S. Augustino; nam iracundiam
am mitigare, libidinem fugere, justitiam
stodire, avaritiam contemnere, superbiam
miliare, (in quo est ratio, & summa

executionis) pars magna martyrii est, non
nondum mors est, est certè mortificatio
Nunc, ut illa quondam Ecclesiæ lumina

Vel ss. invictissimi Martyres tam jucundè, ac
Martyri- lè totam admittebant suppliciorum
bus. pam sibi ad terrorem objectam, nulla
jusquam fugâ, vel delectu; complectebantur
tur cruces, figebant catenis oscula, appon
mebant pectori flagella, & taureas, in
bant ultrò ferreis nexibus sacras manus
colla ingenua; ad hunc modum nostris
ligiosæ vitæ Martyribus recipienda sunt

Serm. de honorem triumphi, etiam instrumenta
S. Laur.

Dei vices, ut de illis aliis prædicat Sanctus Leo, non induendis tantum manibus in sancta vincula præceptorum, legumque; sed ea captando, iis gaudendo, gloriandoque, illa toto amoris complexu asserendo, tanto pro se debet pensius, quanto sunt libera vincula, & auri torques à mitissimis Patribus filiis inje- ti ad eorum mentes, & amores advenien- ti Deo liberaliter solvendos, dum eorum manus paulisper adstringuntur. Ad hoc provocat David, hoc eò significantiùs com- mendat, quò brevius, & verbo dumtaxat altero, sed fæto altissimis sensibus, & usum amplificationis solidæ præbente: *Apprehen- dite disciplinam.* Quod verbum sic tractat Hilarius: *Virtute verbi significationem impa- tientis, velut properæ ad id voluntatis ostendit, non tam expetendam, quam apprehen- dendam potius disciplinam docens: non tepore fidei in hujus obedientia observatione conten- tus, sed ardorem spiritûs in appetenda avi- ditate desiderans: ac demum appositè in- eum, quem versamus, locum de capeffen- dis cupidè mandatis, quibus, ut vinculis, blandè religamur; *Apprehendenda itaque di- sciplina, & invadenda est quasi quodam am- plexu, & vinculo corporali, nè elabatur, aut decidat tam illa quam ipse religiosus ordo, qui totus disciplinâ innititur.* Ut enim S. Gre-*

4. v. 10

Psal. 1.

Or. ad Jul.

Gre-

Gregorius Nazianzenus primos illos
 tyres mundi nodos eleganter dixit, qui
 qui Deo constantiâ fidei mundum colligunt
 & adstringant; ita hos secundos religio
 obedientiæ Martyres Societatis nodos
 temerè nominem, ut qui primos integritatis
 ejus nexus contineant, illam conservent
 ejus membra inter se, CHRISTOQUE
 vinciant *in funiculis Adæ, in vinculis ca-*
eris; hoc est, torquibus sacris Regularibus
 neque obscurum est laxatis his, solutivis
 dis, quantum detrimenti, quanta sit in
 cietate consecutura confusio. Quapropter
 Sanctus Parens noster IGNATIUS
 toties præcipit eorum, qui sublunt, ex
 perioribus, ordinem, subjectionisque me
 geræ perfectissimam rationem, ut videtur
 in hujusce cultu faustitatis nostræ caput
 tuere; quod aureâ illâ de obediendo episcopi
 lâ clariùs testatur; ubi Societatem
 vult esse persimilem, imitarique consuetudinem
 ejus orbium, motuùmque ex summo
 & mediis gradatim per proximè Superioribus
 deligatum ea celeritate jussa faciendi, ut
 se modò terræ vicinior à contingente velle
 sinat, verùm ab eodem, nativo impetu
 lentæ inclinationis, etiam rapiatur: nusquam
 certè Deo quàm in cælis magis ad naturam
 deservitur, nusquam promptius, & ordinè

Of. II. 4.

*Societas
 similis ca-
 lo, & ejus
 subditi or-
 bibus ce-
 lestibus.*

ius ejus vocem facta excipiunt, quod per
excellentiā quādam Prophetā laudat cū
Deum alloquens, *In celo, inquit, permanet* In Psalm.
verbum tuum; ubi Sanctus Hilarius, tam ad 118.
argumentum nostrum, quā ad exemplum
egregiē: audiamus nunc quāso, postquam
Sanctus Pater IGNATIUS executionem om-
ni ex parte absolutam doctore cælo jubet
nos discere. *Non est illic transgressio, inquit*
Hilarius, *non demutatio, non infirmitas, non*
otium: contueamur Solis annum cursum, &
mensuram Lunæ recursum, astrorum quoque,
aut stationes, aut conversiones, aut demuta-
tionē: numquid non finibus suis, aut constitu-
tis terminis, aut decretis vicissitudinibus con-
tinentur? nihil illic demutatur, nihil differ-
tur, nihil negligitur, sed in constitutionis sua
manet lege, & in indefessis obedientie mini-
steris perseverat: quo exemplo, concludit, in
sanctis quoque, qui caelestes sunt, Dei verbum
manere credendum est. Neminem latet in
pulcherrimum nos, ac splendidissimum co-
aptatos cælum, ubi (dicam cum S. Petro
Chryologo) Aurora est Mater Societas:
Sol parens noster IGNATIUS; stellæ no-
strorum tot Fratrum per tot annos, ac terras
digestus splendor virtutis singularis, & per-
fectæ: *Dies est aspectus Matris, Sol Patris ru-* Ser. i. de
tilat in vultu, propinquorum quot oculi, tot fil. prod.
lu-

lucernæ, inter quorum lumina non valent
 sta versari: unde viventi inter tot viri-

duces, criminum tenebra propinquare non
 sunt. Si quis tamen portentoso eventu
 spectabi- metes ex fœdis mundi nimiùm propin-
 li, ita & ac pestilentibus expirationibus concre-
 in mysti- tot inter benignos, & propitios ignes leti-
 co celo lem flammam accenderit, non est propo-
 Cometes damnum hoc cælum; cum & identit-
 aliquan- aspectabili cælo eadem inviti videamus
 do. in cælis cælorum, in arcano Dei augu-

Ep. 137.

epistolâ probet disertè B. Augustinus, &
 mihi pergratum hanc ab unoquoque ad
 mi sui consolationem per otium per
 precor verò per illam quantum valeo
 possum cæli nostri mentem ejus princip-
 motionum CHRISTUM JESUM, ut
 ab eo monstra prohibeat. Verùm, ut
 re cœperam, si necesse est aliqua in eo
 numquam apparere; hæc saltèm nos
 soletur, quòd sunt ævi brevis, ac propo-

Ad Rom.

1. 21.

phemera, priùsq; penè advertimus evan-
 se illas in cogitationibus suis, & secessionem
 nobis fecisse, quàm clarâ nos malignitatem
 terruerint. Nè quis porrò furor, & incen-

tatio in eandem nos quoque deformitatem
mutet, juverit plurimum ipsius S. Petri
Chrysologi sapiens monitum. *Sepiat nos, Ser. 1. de*
inquit, *paterna reverentia, & observantia fil. prod.*
tanto Patri, tam amanti, ac bono, IGNATIO
debita; *Matris componat affectio* tenera illa,
& medullis inhærens, quam, impii sumus, si
Societati Matri non reddimus; *cognatorum*
custodiamur affectibus, tot Fratrum exem-
plo, tam insigni atque multiplici morum
præstantium, & sanctimonie omnis arche-
typo nos ipsos, & nostra fingamus; nihil
admittamus, quod communem famam, opi-
nionemque nostri fallat: quicumque non il-
lud apud se experitur tenerum, ac forte in-
expetendo, urgendoque Societatis bono,
vel eam certò non agnoscit Matrem, vel
nequaquam ab ea inter filios computatur.
Quantum mihi Deus ardorem subjicit? quæ
suggerit vota? ut beata hæc Mater digna
sit, quæ juxta mentem Fundatoris sui, stel-
larum Societas nuncupetur; sit ita sanè ter-
restrium; sed quæ sint tamen ab contagione
exerrantium facularum, & abortivorum i-
gnium immunes: quando & Isaias Propheta Isa. c. 24.
cæli stellas, militiam seu ordines dixit. Ac 21.
si minimè est dubium fore, ut *qui ad justiti-* Dar. 12. 3.
am erudiunt multos, (quod est nostri pro-
prie muneris,) *luceant ut stella in perpetuas*
æter-

eternitates, quid rem nominis hujus non tam lo-
 revertere properamus, cur non occupare or-
 illius titulum? & expressis fiderum doctorum
 id jure nobis vindicamus? *Sol elevatum* quoc-
 luna *stetit in ordine suo*: sic enim legere-
 ptuaginta Interpretes illud Prophetæ pavin-
 chrâ sanè, aptaque in rem nostram componu-
 nientiâ; cujus pars altera, quin perfectè oppo-
 constet, nemo in dubium revocat, Sicut
 enim nostrum *IGNATIUM* elevatum à
 inter Sanctos, evehctumque in gradus
 mos gloriosæ immortalitatis; inter
 les honoris clariùs in dies suspicimus.
 stat nunc alteram, quæ ex hac prior
 sequitur, virtute nostrâ, quâ parte nos
 git, impleamus, & *Luna* (per quam
 item stellas Doctores intelligunt) *stetit*
ordine suo. *Ordo noster*, ait eximie
 hunc locum B. Bernardus, *abjectio est*,
militas est, voluntaria paupertas est,
entia, pax, gaudium in Spiritu sancto:
noster est esse sub regula, sub disciplina,
ceri orationibus, & super omnia excellenti-
viam tenere, quæ est caritas. Quàm vel
 & incredibili affectu cupiam omnes ste-
 rum instar lucidissimarum, sed nostro in-
 dine, nos stare pari utrobique alacritate,
 que lætitiâ fulgentes sive in Collegiis,
 Scholis hæere fixos; seu per missiones

Abac. 3.
ii.

Sol S.
Ignatius.

Nos stel-
le stantes
in ordine.

Ep. 142.

Ab illis
sumamus
exempla
virtutum.

ujus nomam longinquas, & orbe altero semotas erra-
occupare oporteat, prout illi gratum visumq; fue-
um dicitur, qui nos huic caelo inseruit. Utinam
quoque omnes simus illius æmuli paupertati-
n legentis stellarum locupletissimæ, quæ nihil pri-
phetæ patim possident, nihil accumulunt, nihil re-
tram componunt non dicam supervacaneum, sed nec
perfecte opportunum; communi victu contentæ
cat, Sicut sunt, demensum suum pro modo cujusque,
atum à ac necessitate, quot noctibus, (quæ illis
radus sunt dies) nullo unquam defectu accipiunt,
ter motus habentque à Sole, ut ita dicam, precariam,
mus. quâ sustentantur, lucem. Quis det illam in
priori nobis infractam laboribus caritatem illarum
te nos aspicere? quâ recurrente semper interitu,
quam & quotidianis quasi mortibus in hominum
) stent utilitatem, & gratiam consumuntur, & oc-
eximie cidunt; illum ex uno suspensum, ex quo to-
tio est, tum splendorem rapiunt, & cujus in se glo-
est, obriam exprimunt solum, & unicum nexum?
andlo: florem illum nitoris illibati, qui totus, quod
olina, est sufficit dicere, lumen est, adeo cujusvis la-
ellentia beculæ expertem, ut corporibus illis puris-
uam relis simis, planèque cælestibus impurum aliquid
ines fle ne possit quidem cogitando affingi. Adde
ostro in modestiam, addo solitudinis amorem, sui-
critate, que contemptum tenebris gaudentem, se-
llegis, ponentemque extra hominum lucem, & o-
ffiones culorum arbitria quicquid agunt præcla-
rum,

Matt. 6. 5. rum, & honorificum, quasi *ne videantur* hominibus. Ad extremum illam eam promptam, & paratam semper obedientiam ac diligentiam in parendo. Ac si eod.

Bar. 3. 35. cum illis instinctu, quæ *vocata dixerunt* adsumus: & luxerunt ei cum iucunditate, fecit illas; ipsi quoque obedientiam proce duceremus, forétque apud nos non absplendere, quàm iussa lubentes peragere adesset illa explicata, & micans alacritate capeflendis Dei obsequiis absque loci aut temporis aut ministerii remora, nihil jiciens, nullius ambiens, multò minus petitis, seu clandestinis alienisve molitionibus vel eliciens, vel extorquens, exoriens, opus est, mundoque se luculenter ostendens; prona etiam, cum res petit, decore præcipitare, oculosque latere; suscipiens habens inter *magnitudinis ultima* aut præcenseri, eâ tantùm gaudens statione, in illam summus Imperator DEUS locat. Quod ipsissimum est B. Gregorii Nazianzen.

Or. ad Jul. ni consilium: quo quisque ordine vocatus in ipso maneat, etiamsi alioqui præstantior dignus sit: plus utique laudis habiturus est quòd præsentis gradu acquiescit, quàm si querat, quem non accepit: claudensque positè ad institutum de stellis sermones nè quis cum sinè periculo alium sequi liceat.

praire cum periculo expetat, neque obedientia legem infringat, qua tam terrena, quam caelestia tuetur, atque conservat.

Hæc itaque nobis omni ope servanda esse præcepto monemur fundatoris nostri sanctissimi cælorum nobis magisterium indicantis ad condiscendam sanctitatis omnis absolutam executionem; & huic opinor operam tunc ipsemet dabat, cum intempestas noctes sub aperto cælo in siderum contemplatione infumeret, ex quarum forma, & decore tantum ille horrorem reportabat pulchritudinum infimarum congruenter B.

Augustino suadenti, *Sivis esse calum, purga* In Psalm. *de corde tuo terram, ut videri novum non* 96.

debeat, ex eo aspectu cum tantum proficeret, nobis ipsum ejusdem autorem & olim fuisse, & nunc unicuique nostrum injungere: *suspice in calum, & dinumera stellas ejus*: Genes. 15. quæ Dei quondam ad Abrahamum verba s.

Philo Judæus videtur potius ad stellarum virtutes exprimendas, virisque exponere, quam ad ineundum earum numerum; cupiditatis enim, quâ trahimur ad mira earum spectacula, rationem hanc adfert, quod si *quàm probi.*

mus amantes virtutis insatiabiles, geramus que nobis Dei manu, ac dono ab ortu impressam illarum imaginem, qui sic immisit L. 2. de *in animum, inquit Philo, semina præclara, leg. alleg.*

& l. de *splendida perpetuòque vigentia, sicut stella* tud
 migr. A- *calum.* Ob hoc illa, quæ ibidem sequi ro i
 brah, tur ad Abrahamum, *faciam te in gentem* que
gnam, & multiplicabo semen tuum, sicut diar
las cali; non tam ad multitudinem postea fend
 rum idem refert, quàm, ut loquitur, *ad* suo
crementum in melius, hoc est ad fecundit bo f
 mam posteritatem: *tam magnitudine,* ben
multitudine auctam. Nec vero est hoc non
 lo nomine cur tantopere nos amemus obe
 brevitate unius sæculi ità hunc orbem gan
 strum impleret Societas, ut se in novum est,
 lium pridem diffuderit, nec admodum am
 terest, ut numeri summam subducantur
 statuamúsque quàm multi sumus, sed qu
 probi, quàm ardentes salutis nostræ mo
 mùm, deinde alienæ; quanti, quàm que
 stantis exempli, quàm amantes divinæ inte
 riæ; decretorum nostrorum, & sanctæ étq
 gulæ quàm tenaces, hoc enim est, in eju
 tem magnam, & sicut *stellas cali* evasisse app
 tur Deus Abrahamo benedicens infirmitatibus bat
 illam posterorum gentem non magni tutu
 nec ait, quod Philo ibidem notavit, *faciam* tistq
 te in gentem multam, sed in gentem pe,
 gnam. *Sciens multam per se imperfectam* cui
 se, *nisi accedat vis intelligentie, scientia* tas
 id est virtus, & perfectio, quâ magnitudi tur
 stellarum, ac pulchritudini affinis mag vita

tudo nostra, perfectioque continetur. Por-
ro in spes hujus incrementi, accessionum-
que sanctitatis confido eandem misericor-
diam, quæ suam huic Societati minimæ de-
fensionem obstringere voluit, IGNATIO
suo jam indè à principio dixisse, *multipli-
ca bo semen tuum sicut stellas cali, & benedicens
benedicam tibi.* At nos vice versâ, quantis
nominibus ad profectus lucis, executionis,
obedientiæ, tanquam stellæ viventes, obli-
gamur? quos si negligimus, formidandum
est, nè sævis illis, intonatis olim, nunc eti-
am flagellemur minis: *Stella cadent de calo.* Matt. 24.
At non sunt unquam casuræ; imò nec ea-
rum cælum ruinam expavescet; si non illæ
modò, quod modò prædixi, sed ipsum quo-
que *stabit in ordine suo*, hoc est quo modo
inter alios cælos infimam sedem obtinuit, *Opus Hu-
militate.*
estque proinde illorum minimum: quam,
ejus fundator, sui contemptor egregius,
appellationem assidue ipsi, lætusque tribue-
bat: ità certò putet non fore se re ullâ fat-
tutum, nisi suæ hujus abjectionis, tenuita-
tisque conscientia, & professione; cujus o-
pe, ut pulchrè S. Leo: *declinetur superbia,* Epist. 90.
*cui proximum est ut decidat; ametur humili-
tas, cui semper debetur, ut crescat.* Hoc igitur
modestissimi nominis, ac multò magis
vitæ puncto immobili, tanquam polo, quo
L 1 3 semel

semel libratum est, nitatur, uni Dei gloriæ
 studeat; profusè laboret, ut profit aliis,
 se parcius loquatur, Superiorum orbi
 agnoscat, ut par est, revereatúrque dig-
 nitatem, cæteras, inquam, & magni fac-
 religiosas familias, & observantiã omni-
 lat, & pro Institutu nostri ratione suam
 obsequium commodet, gaudeatque illis
 sui Ordinis natura, & gradu subesse:
 ante omnia supremo suo, a quo motum
 bet cum reliquis, & immenso orbi com-
 tiat, hoc est, Ecclesiæ sacrosanctæ equi-
 in terris capiti, cujus pedibus adorandis
 culiari sacramento arctè nos S. P. I. G. R.
 RIUS alligavit, ac venerabundus dicar-

*Arctiori
 vinculo
 ad Sedem
 Apostoli-
 cam.*

Intelligamus Societatem Nostram, quam
 se fortius sanctæ Apostolicæ Sedi adhe-
 etiam servârit, ac devotam, quanto illi
 gis, pro muneris sui obligatione adhaere-
 venerando, propugnando, parendo omni
 studio, ac diligentia, (quod ego singulis
 quâ possum contentione spiritus commen-
 do) tantò futuram ab omni aut casus,
 insultus periculo tutiorem, tantò afflic-
 tius grande illud, atque magnificentum
 missum participaturam: *Porta inferi
 prævalebunt adversus eam.*

Matt. 16.
 18.

Atque hic finis sit eorum, quæ hac
 stolâ institueram commendare, utique

prâ ex peculiari meo & intimo sensu, & ani-
 mi sanguine exaratâ ; nempe hanc postre-
 mam ad Societatem universam me dare cen-
 seo, cùmque supremæ , novissimæque vo-
 ces hære diutiùs animis audientium sole-
 ant, eòsque fortiùs promovere, vehemen-
 ter cupio altè has intimi pectoris penetra-
 lia subire, ac imprimi penitùs *in tabulis cor-* 2. ad Cor.
dis carnalibus Patrum, ac Fratrum meorum, 3. 3.
 ut quas inflammata perfectæ illorum sancti-
 tatis desideria pepererunt, in absoluta re-
 positæ Ordinationum, Regularùmque ob-
 servatione. Claudio itaque iisdem vocibus
 quibus olim ad populum Josue : *Ego senui,* Jos. 23.
& progressioris ætatis sum, vòsque cernitis o- 2. 3. 4.
mnia, quæ fecit Dominus Deus vester, quomo-
do pro nobis ipse pugnaverit, & nunc quia vo-
bis divisit omnem terram ab Orientali parte
usque ad mare magnum. Non videmus ipsi,
 penèque oculis contrectamus, quantum hu-
 jus sæculi decursu Societati faverit ? quan-
 tum illi terrarum, & hominum tribuit ? us-
 que ad mare magnum, Indòsque ultimos ;
 quàm fuit ejus laboribus in conversione po-
 pulorum, sudoribusque propitiis ? quan-
 tum ejusdem contra hostes divini nominis Quantum
 prælia fortunârit ? tot ista, & tanta non pos- Deus pri-
 sumus sinè lacrymis gratiarum meminisse : mo seculo
 non consistit hîc tamen, multæ adhuc su- Societati
 per- faverit.

Ibid. 6. persunt nationes, Dominus Deus vester
 sperdet eas à facie vestra, & vestrà virtute
 bi subjiciet, quo nihil potest vobis venire
 v. 7. licius. Unum vicissim à vobis expectat. Tan-
 tum confortamini, & estote solliciti, ne
 stodiatis cuncta, quæ scripta sunt in volumine
 legis Moysi, & non declinetis ab eis neque

Quid in dexteram, neque ad sinistram. En tantorum
 vicem re- quæ contulit, tantorum quæ promissio-
 poscat. norum vice, à vobis quantum repolice-
 Executionem sollicitam, accuratamque
 servationem traditarum vobis per famulum
 suum I G N A T I U M, ejusque successores
 regularum: hanc si præstabitis, sanctè pol-

Jos. 23. 14. ceor fore vos certò in gentem magnam, &
 cut stellas cali. En ego ingredior viam
 verse terra, & vos toto animo cognoscetis
 de omnibus verbis, quæ se Dominus præ-
 rum vobis esse pollicitus est, unum non præ-
 rierit incassum. Ità quidem spero, illius
 ac benignitate, qui dare solet, quod præ-
 pit. Per hæc ergo nova revertentis
 li gaudia mirificè cupio tum Superiores
 iis subjectos paulum apud se commorari
 susceptis, ut ante hortabar, meditationibus
 Sancti Patris in Regulas nostras, Decretis
 Ordinationes particulatim inquirere, ser-
 sum autem velim legendo recoli, & lentè
 digeri primam, quam dedi ad Provinciam
 omni-

omnes Epistolam cum Deo placuit hanc
muneris sarcinam mihi imponere : discerni
verò in singulis exoptem veraci trutinâ , &
acri examine , num quid correctione indi-
geat ? num quæ pars executionis invetera-
verit , aut elanguerit ? num tota floreat , per-
gâtque vim suam retinere ? Post sicubi opus
deprehensum erit , ingentibus animis , & ge-
neroso proposito tantorum beneficiorum
recordatione confirmato communes operas
conferamus ad illam fortiter asserendam :
subditis quidem libenter sese , ac prono af-
fectu ad illam accommodantibus , & sollici-
tis , quod ait S. Bernardus *circa custodiam* Ep. 321.
Ordinis , ut Ordo nos custodiat , iis verò qui
regunt validè illam , sed tamen suaviter sic
flagitantibus ut diligentia illorum paterna ,
& spiritualis , vigoris plus habeat , quàm ri-
goris , servetque illud D. Gregorii tempe-
ramentum mistæ caritatis , ut *Regat discipli-* L.19. Mo-
na vigor mansuetudinem , & mansuetudo or- ral. c.15.
net vigorem , & sic alterum commendetur ab
altero , ut nec vigor sit rigidus , nec mansue-
tudo dissoluta. Persuasumque omnino ha-
beant , religiosam gubernationem nullâ re-
graviùs infringi , quàm inflexâ duritie , ac
severitatis immoderantiâ ; contrà verò con-
stantiæ nervo suavitatis manu ritè tempera-
to , nihil esse quod non evincatur. Cogite-
mus

mus Patres, ac Fratres dilectissimi, quod
 extra dubitationem, Societatis conservan-
 vim ac modum in cuiusque nostrum po-
 testate, manúque sita; ac meminimus
 tá Majorum nostrorum virtutibus, factis
 ingentibus nos in hanc diem vixisse famá
 stinuisse nos illorum meritis, quâ inter
 mines gaudemus, magni nominis digni-
 tem: nostrum est, idque nunc agitur, ut
 vo sæculo novos ad longam virtutem impo-
 tus, & momenta indamus, fundemusque
 vum fideicommissum perfectionis totius
 solidæ sanctitatis numquam posthac
 nandæ à posteris in nos eò attentius aspectu
 & animo defigendis, quò sunt propius vestigia
 nostra vestigia, eaque recta, vel obliqua
 cturi mordicus, & calcaturi: sitq; hic etiam
 non postremus, etsi ultimo loco dictus,
 profectò magnus instaurandæ virtutis
 mulus, ut magnum eidem præsidium impo-
 tit eximia bonitas, & paternus animus S. D.
 Urbani VIII., qui tum suâ comprobatione
 sacratâ præsentia, & faustâ benedictione
 gratiarum actionem dignatus est, quâ collati
 in nos à Domino Deo per integrum tractum
 unius sæculi profecuti sumus; tum ut gra-
 tam hanc, dulcémq; memoriã redderet no-
 bis fructuosiore Jubilæum concessit, com-
 municandum cum Societate universa, ejus-
 dem

*Jubilæum
 ab Urbano
 VIII. So-
 cietati cõ-
 cessum.*

démque in Dei obsequio conservacioni, lætitiæque progressibus addixit. Hujus tanti boni, quò uberiores nobis proveniant, diuturnioréque fructus, vehementer opto, & quoad valeo, omnes hortor, ac plurimùm rogo, non modò ut exercitiis spiritualibus hæc mente seriò susceptis se comparent, verùm etiam animosâ, & candida professione vitæ omnis, quàm in Societate traduxerunt, vel quam à postrema Generali, retexant, prout fuerit cuique in Domino gratius, atque utilius. Ac licèt diem percipiendi Jubilæi uniuscujusque opportunitati, pietatîque liberam permitto, & Superiorum prudentiæ maturè singula expensuræ; sed non possum negare, quin magnæ mihi futurum sit, & incredibili consolationi, si Sancti Nostri Parentis I G N A T I I festo proximè celebrando, vel intrà octavam ejus diem, res tota peragatur. Optârim siquidem illum ejus triumphum iis lætitiis, & honoribus cumulare, quibus illi non queunt majores accedere, hanc nimirum tantopere caram, & tam unicè dilectam filiolarum suam talem universim, ac pariter optimo Parenti sistere, & offerre, qualem ipse ex suo spiritu genuit, non Ad Ephe. habentem maculam, aut rugam, aut aliquid s. 27. simile, sed ut sit sancta & immaculata. Faxit illa magni Patrisfamilias misericordia, quæ per

per fidelem servum IGNATIUM vocat
nos in Societatem filii sui, hujus quoque
sauri sacrosancti efficacitate in ejus imago-
nem transformemur. Atque hinc iterum
quantam maximam possum animi mei teneri-
tine, quo Patres meos Fratresque circumspecte
fero simul omnes in visceribus JESU, ardentibus
que complector, in quae illos depono
vum ex iis ardorem spiritus, roburque de-
cturos. Prius tamen omnes cum B. Bernar-
do impatientius obtestor, iisque denique

Ep. 273.

expectare me ad hanc Epistolam, benignitate
vestra responsum, sed responsum facti, non
mihi, precorque; enixè cum D. Gregorio de-
pendendi sui magno praeceptore, ut quicquam

Lib. 34.

Moral. c.
ult.

hanc legerit apud districtum Judicem solatium
mibi sua orationis impendat, & omne quod
me sordidum deprehendit, fletibus diluat. Or-
tionis autem quae mihi tribuetur, & expec-
tionis, quae à me dabitur virtute collata, &
etor meus in recompensatione me superat
cum per me verba accipit, pro me lacrymas
reddat. Gratia Domini Nostri JESU
CHRISTI sit cum omnibus vobis.
mae 15. Novemb. 1639.

Omniium Servus in Christo

MUTIUS VITELLESCHUS